

Христос отаву косив

Яків Савченко

Танцювали за вікном чотири кущі,
Тоді, як не стало вже сліз.
Згинув син у боях революцій —
І ніхто чутки не приніс.

Носила осінь сонце в золотих відрах,
А мужик переплакував журбу сліпу.
- Тату! осідлайте не коня, а вітра,
Пошукайте ще раз у степу.

Може він спочиває в знемозі,
Або на грудях Великдень несе,
Не в степах на небитій дорозі —
На споришах коня пасе.

І полетіли —
Долинами,
Ярами
Та лісами.

А вгорі
На високій брамі
Самотній місяць
Грає-виграє,
Жалібно промовляє:
- Ой туго, туго мужикова,
Червона, як кров,
Як трава шовкова!

Та не пийть тобі, туго,
Води з криниці —
Бо вже ж тобі, туго,
Страшне сниться.
Та не милувать тобі, туго,
Русявого сина
Парчева домовина...
А як повертались:

Упав мужик на торішніх покосах:
Аж сто зірок цвіте.
Глянув: —
Христос отаву косить
І в колиці кладе.

Глянув прострелено: хто се?
Чи ти, мій синочку, чи ти, Христосе,
Обірваний, босий?
Хто се?

Ой, зацвіли в степах слова зоряно,
Ой, заплакав смуток нив.
- Давно вже людське поле зорано
А ти й отави не скошив...

Підвівся мужик. Не ніч. Журба синя.
Став тонути в Христових очах.
- Я прийшов косить тобі за сина,
Твій син - на моїх жнивах.

Ой, полетів вітер
До мужикової хати,
Упав на призьбі:
- Добри вечір!
Радій, Маріє!
Та збирай барвінок,
Стели лепехи
На помості:
Іде в степу твій батько,
А з ним —
Христос у гості...